

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **I. F.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Az 15/2019 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 27. 4. 2020 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena blanketní kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) označenému v záhlaví, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č. j. OAM-914/ZA-ZA11-P06-2018. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Součástí kasační stížnosti byla také žádost stěžovatele o ustanovení právního zástupce.

[2] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, avšak nepodal ji včas, ačkoli byl v napadeném rozsudku náležitě poučen o délce lhůty k podání kasační stížnosti i o počátku jejího běhu.

[3] Z obsahu předloženého soudního spisu se podává, že napadený rozsudek byl (nezastoupenému) stěžovateli doručován na adresu N. 219/19, P., kterou jednak uvedl v žalobě pod označením „bytem v ČR“, a která - jak městský soud ověřil dne 9. 4. 2019 - byla v době podání žaloby vedena v Evidenční kartě žadatele o mezinárodní ochranu jako adresa jeho pobytu. Jinou adresu stěžovatel v průběhu řízení městskému soudu nesdělil. Protože stěžovatel nebyl na uvedené adrese zastížen, byla zásilka obsahující napadený rozsudek dne 3. 3. 2020 uložena a připravena k vyzvednutí a stěžovateli byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl (viz č. l. 25 spisu městského soudu). Jelikož si stěžovatel zásilku ve stanovené lhůtě nevyzvedl, byla mu zásilka v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. doručena fikcí desátý den ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí. Protože však nebylo možné zásilku na uvedenou adresu vložit do schránky adresáta, písemnost byla vrácena městskému soudu, kterému byla doručena zpět dne 23. 3. 2020. Městský soud následně v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. vyvěsil sdělení o doručení písemnosti na své úřední desce. Z úředního záznamu městského soudu ze dne 23. 4. 2020 (viz č.l. 23 spisu městského

soudu) pak vyplývá, že se toho dne stěžovatel dostavil k městskému soudu se žádostí o rozsudek v dané věci, který mu byl ještě toho dne předán.

[4] Podle § 49 odst. 4 o. s. ř. platí, že „[n]evyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vbojí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vbožení písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.“

[5] Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[l]hůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení „[l]hůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.“ Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta „zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak“.

[6] Zásilka obsahující napadený rozsudek byla dne 3. 3. 2020 uložena a připravena k vyzvednutí. Dle fikce stanovené v § 49 odst. 4 o. s. ř. je tedy třeba napadený rozsudek považovat za doručený posledním dnem desetidenní lhůty k vyzvednutí zásilky, tj. dne 13. 3. 2020. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že si stěžovatel dne 23. 4. 2020 napadený rozsudek osobně převzal.

[7] V souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. „[k]asační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí (...). Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.“

[8] Byl-li napadený rozsudek stěžovateli doručen v pátek 13. 3. 2020, počala lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti běžet v sobotu 14. 3. 2020 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a marně uplynula v pátek 27. 3. 2020 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti tak bylo třeba, aby nejpozději dne 27. 3. 2020 byla kasační stížnost předána soudu, nebo mu zaslána prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, alternativně prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z razítka na obálce, v níž byla kasační stížnost stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu doručena, však plyne, že tato byla předána k poštovní přepravě až dne 24. 4. 2020. Z výše uvedeného se tedy zcela jednoznačně podává, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[9] S ohledem na shora uvedené tedy Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl kasační stížnost stěžovatele jako opožděně podanou.

[10] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že po podání kasační stížnosti bylo stěžovateli zasláno k vyplnění potvrzení k prokázání jeho osobních, majetkových a výtěžkových poměrů, a to za účelem rozhodnutí o jeho žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Nicméně následně by Nejvyššímu správnímu soudu doručen spis městského soudu, ze kterého bylo zjištěno, že kasační stížnost byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud proto již o žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce z řad advokátů nerozhodoval, neboť se ve světle shora uvedených skutečností stala bezpředmětnou.

[11] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., neboť v případech odmítnutí návrhu – zde kasační stížnosti – nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. května 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu